

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1339/2023
23.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Тајјане Вуковић, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. Кривичног законика у продуженом трајању, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Емила Турковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К. бр. 45/22 од 10.06.2022. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1. 199/22 од 06.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Емила Турковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К. бр. 45/22 од 10.06.2022. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1. 199/22 од 06.10.2023. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9 и члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници К. бр. 45/22 од 10.06.2022. године окривљени АА, поред окривљеног ББ, оглашен је кривим због извршења кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ у продуженом трајању и осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико новчану казну у остављеном року не плати, суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом одучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж1. 199/22 од 06.10.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених и пресуда Основног суда у Сјеници К. бр. 45/22 од 10.06.2022. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Емил Турковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновну одлуку органу поступку или на суђење првостепеном или вишем суду, али пред потпуно измењеним већем.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Врховном јавном тужиоцу, Врховни суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи да је суд учинио повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на тај начин што је проширио „тужбени захтев и донео одлуку мимо тужбеног захтева“, обзиром да је окривљене огласио кривим због кривичног дела у продуженом трајању, а у току поступка је извео доказе само за штетни догађај који се одиграо дана 26.11.2021. године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног суда су неосновани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истовестности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела, који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, правноснажна пресуда се односи на исто лице – окривљеног АА и на исто кривично дела - кривично дело уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ у продуженом трајању.

По налажењу Врховног суда, побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба, односно није повређен објективни, ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде. Ово, имајући у виду да су у односу на окривљеног сва битна

обележја бића кривичног дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци побијане правноснажне пресуде, односно да је диспозитив приватне тужбе приватног тужиоца ВВ од 25.02.2022. године идентичан са изреком правноснажне пресуде - Основног суда у Сјеници К. бр. 45/22 од 10.06.2022. године.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је чињенични опис у изреци правноснажне пресуде идентичан са чињеничним описом из диспозитива оптужног акта приватног тужиоца, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, којима се указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног, иако не нумерише, указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, наводима да је првостепени суд код одмеравања и доношења одлуке о висини и врсти казне, узео као отежавајућу околност да су окривљени кривично дело извршили у продуженом трајању. У вези са изнетим, бранилац наводи да је овакав став погрешан, а што је утврдио и Виши суд у Новом Пазару у другостепеној пресуди, наводећи да је првостепени суд погрешно узео у обзир као отежавајућу околност на страни окривљених то што су дело извршили у продуженом трајању.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд, оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Стоје наводи захтева за заштиту законитости да је првостепени суд као отежавајућу околност на страни окривљених нашао да су дело извршили у продуженом трајању и да је та отежавајућа околност била предмет оцене суда (узета у обзир), приликом одмеравања врсте и висине казне, у односу на окривљене. Међутим, стоји и чињеница да је другостепени суд у поступку по жалби наведено отклонио, када је констатовао на страни четири образложења пресуде да је првостепени суд погрешно узео у обзир као отежавајућу околност на страни окривљених то што су дело извршили у продуженом трајању.

Имајући у виду конкретну кривично-процесну ситуацију, односно да приликом одмеравања казне окривљеном, као отежавајућа околност, није узета да је дело извршио у продуженом трајању (страна четири образложења другостепене пресуде), то побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, а како то погрешно указује бранилац окривљеног АА, у поднетом захтеву за заштиту законитости.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, а везано за доказе који су извођени у току доказног поступка пред првостепеним судом, јер по ставу одбране, докази које је суд извео се односе само на један дан штетног догађаја – 26.11.2021. године, док за остале дане и месеце, који су окривљеном стављени на терет, суд није извео доказе, нити исти постоје.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, чија су права ограничена правима окривљеног у поступку у

смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке или поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП, па је Врховни суд, захтев браниоца окривљеног, у напред наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**